

nomisk Risiko forbundet med at føre Fradragene op, er der en Vej til at undgå denne Risiko, nemlig den ganske simple at forhøje Sætserne for de paagældende Indtægter. Den højtærede Finansminister vil formentlig sige, at naar Folk har over 10 000 Kr. i Indtægt, behøver de ikke dette Fradrag. Men selv om vi kan anerkende denne Anskuelse, vil jeg dog sige: Vejen ligger der. Man kan ganske simpelt ved at foretage Fradragene gøre Ratskalaen fuldt normalt virkende, og saa kan man forøge Sætserne en lille Smule, saa at det dækker det Tab, der eventuelt vilde komme. Det er i Virkeligheden teknisk muligt at opnaa ganske det samme Resultat derved, baade for Statskassen og for den samlede Klasse af Skatteborgere, der er Tale om. Forandringen medfører blot, at man faar en mere konsekvent og rationel Skatteordning, medens man med de foreslaaede Bestemmelser faar en irrationel og inkonsekvent Skatteordning. Jeg kunde maaske tilføje, at jeg har det Indtryk, at disse skarpe Knæk paa Skatteordningen, som den oprindeligt var foreslaaet, disse skarpe Regler om, at naar man naaede en vis Indtægt, faldt Fradragets ret væk eller formindskedes Fradragene, har haft en ikke ubetydelig Indflydelse paa de Skatteangivelser, der er afgivet i Aar. Det er ikke ukendt for nogen, som har haft med Skatteansættelser at gøre, at der for de allerflestes Vedkommende er et Spillerum at regne med, hvor man, om jeg saa maa sige, maa appellere til Folks Velvillie overfor Samfundet, om de skal gaa til den ene eller den anden Side, og hvor det i Virkeligheden er noget vanskeligt for Skattemyndighederne at sige, om det skal være saadan eller saadan — der er altid et Spillerum, større eller mindre i de forskellige Kredse. Naar man da i det fremsatte Skattelovforslag bestemte, at hvis man overskred den og den Indtægtsgrænse, fandt der pludselig en betydelig Formindskelse af Fradraget Sted, eller det faldt helt bort, maa jeg antage, at adskillige af de Skatteborgere, som netop i de Maanedre skulde opgive deres Indtægt, nøje har studeret Skattelovforslaget, og hvis det Spillerum, jeg før talte om, da kunde have nogen Betydning med Hensyn til at gaa over eller under denne Grænse, tror jeg, at de allerfleste er kommet under Grænsen. Det kan saaledes være, at dette Lovforslags Fremsættelse har kostet betydelig mere, end det vilde have kostet at føre Fradragene op til de højere Indtægter.

Jeg skal til sidst gøre et Par Bemærkninger om de skattelignende Myndigheder,

om Skatteraadens Sammensætning. Socialdemokratiet stillede i Folketinget Forslag om en ændret Sammensætning af Skatteraadene. Det, man særlig tog Sigte paa, var at gøre dem alsidigt sammensatte, saa at man kunde sige, at alle Befolkningslementer var repræsenteret i Skatteraadene. Hvis man gennemgaar Raadens Sammensætning i Øjeblikket, vil man neppe kunne undgå at lægge Mærke til en vis Ensartethed i Sammensætningen. Det skyldes, at der i Skatteraadene ude paa Landet — det er jo de talrigste — væsentligt sidder Landbrugere. Det forekommer mig indlysende, at dette ikke kan undlade at præge i nogen Grad det almindelige Syn, som anlægges ved Skatteansættelser og med Hensyn til Skattebestemmelser i det hele. Et Skatteraad, der er tilstrækkelig alsidigt sammensat, vil altid betydelig lettere kunne faa Øje paa alle de særlige Forhold, der vedrører de forskellige Erhverv, og jeg maa sige, at jeg ikke tror, at Repræsentanterne for de enkelte Erhverv i særlig Grad skulde have Øje for de Skattemuligheder, der ligger indenfor vedkommendes eget Erhverv. Nej, jeg antager, at man har mere Øje for de Skattemuligheder, der ligger i andre Erhverv. Derfor tror jeg, at f. Eks. Landbrugsrepræsentanterne i et Skatteraad vil have udmærket Øje for de Skattemuligheder, der findes i Byerhvervenes Kredse, men omvendt mener jeg, at der kræves i nogen Grad Repræsentanter for andre Erhverv i Skatteraadene til at have tilstrækkeligt Blik for de Skattemuligheder, der ligger i Landbruget. Det vilde man opnaa ved at gøre Skatteraadene mere alsidige, ved at give dem en Sammensætning som den, der er foreslaaet af Socialdemokraterne i Folketinget, en Sammensætning, der sikrede, at man i hvert Skatteraad havde Folk fra de forskellige Sider. Der var da ogsaa i dette Forslag en Bestemmelse om, at der skulde være en Repræsentant for de fastlønnede eller de bestemt lønnede Personer. Der er visse Kredse af Befolkningen, hvis Løn og Indtægt, om jeg saa maa sige, ligger aabent for hele Verden, medens der er store Kredse, hvis Indtægter ligger betydelig mere i det dunkle, og der fandtes da, som sagt, i dette socialdemokratiske Forslag den Bestemmelse, at der i Skatteraadene skal være et Medlem fra de Befolkningskredse, hvis Indtægter ligger aabent for hele Verden. Jeg vil antage, at Repræsentanter netop for disse Befolkningskredse vilde have et skarpe Blik for de Skattemuligheder, der ligger mere i det dunkle, end Folk fra selve disse Kredse. Hvis man vilde sørge for at